

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/65/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216208686
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216208686.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Československá obchodná banka, a.s., Bratislava, Žižkova č. 11, IČO: 36 854 140, zastúpený HMG LEGAL, s.r.o., Bratislava, Červeňova č. 14, IČO: 35 885 459, za ktorú koná JUDr. Ján Gajan, proti žalovanému: M. R. narodený dňa XX.X.XXXX, trvale bytom H., U. č. XXXXX/XXC, o zaplatenie 8.427,34 € s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 25. septembra 2018, č.k. 8 C 93/2016-81, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 25. septembra 2018, č.k. 8 C 93/2016-81, vo výrokoch, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, **p o t v r d z u j e**.

II. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 25. septembra 2018, č.k. 8 C 93/2016-81, vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.279,55 € od 18.5.2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, **m e n í t a k**, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.279,55 € od 18.5.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 25. septembra 2018, č.k. 8 C 93/2016-81, čiastočne vyhovel žalobe žalobcu a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť sumu 3.279,55 € s 5 %-ným ročným úrokom z omeškania od 18.5.2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odôvodnil po právnej stránke ustanoveniami § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a ods. 4, § 53 ods. 8, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 2 písm. k/, § 11 ods. 1/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch“), § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“). V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie 8.427,34 € s príslušenstvom titulom nesplnenia záväzku z úverovej zmluvy. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 9.8.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXR, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky do výšky úverového limitu 7.000,- €. Vyčerpaný a nesplatený úver sa úročil pevnou úrokovou sadzbou vo výške 15,90 %. Keďže žalovaný poskytnutý

úver nesplácal a bol v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok a súčasne aj jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, listom - oznámenie o zosplatnení úveru žalobca vyhlásil celú pohľadávku za splatnú k dátumu 15.1.2015. Podľa vyčíslenia pohľadávky ku dňu 17.5.2016 bol celkový zostatok v sume 8.427,34 € pozostávajúci z istiny 5.797,46 €, úroku vo výške 1.694,99 €, úrokov z omeškania vo výške 776,44 € a poplatkov vo výške 158,45 €. V písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 25.9.2018 žalobca uviedol, že žalovaný bol výzvou zo dňa 16.11.2014 upozornený na skutočnosť, že je v omeškaní so splácaním svojho záväzku a bol vyzvaný na úhradu omeškanej splátky vo výške 720,79 €. Zároveň bol v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornený na to, že ak nedôjde k úhrade omeškanej splátky, žalobca využije svoje právo a vyhlási mimoriadnu splatnosť celého úveru, ktorý by po uplynutí sústavného omeškaného obdobia predstavoval sumu 6.475,80 €. Keďže žalovaný dlh neuspokojil, žalobca vyhlásil celý úver za splatný, pričom bol informovaný o celkovej dlžnej sume ku dňu zosplatnenia. Dlžná pohľadávka obsahuje okrem istiny aj úroky a úroky z omeškania, o ktoré sa pohľadávka navyšuje. Z uvedeného dôvodu je v poslednej výzve a v oznámení o zosplatnení matematický rozdiel, ktorá skutočnosť podľa názoru žalobcu nespôsobuje neplatnosť vykonaného úkonu. Žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

1.2. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že strany sporu uzavreli dňa 9.8.2012 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému peňažné prostriedky do výšky úverového limitu 7.000,- €. Vyčerpaný a nesplatený úver sa úročil pevnou úrokovou sadzbou 15,90 %. RPMN predstavovala 21,04 % p.a. a celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť, predstavovala 12.718,92 €. Priemerná RPMN predstavovala 12,55 % p.a. Úver mal byť splácaný v 84 mesačných splátkach vo výške 139,06 €. Prvá splátka bola splatná dňa 15.9.2012 a posledná dňa 15.8.2019, čo mal byť deň splatnosti úveru. Žalobca listom zo dňa 16.11.2014, doručeným dňa 9.12.2014, vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej splátky v sume 720,79 €, v opačnom prípade mal byť úver vyhlásený za splatný. Listom zo dňa 16.1.2015 žalobca vyhlásil splatnosť úveru dňom 15.1.2015 a vyzval žalovaného na bezodkladné zaplatenie celého dlhu. Podľa výpisu z účtu žalovaný čerpal úver vo výške 7.000,- €. Podľa predloženej špecifikácie pohľadávky žalovaný zaplatil titulom splátok úveru celkovo sumu 3.720,45 €.

1.3. Súd mal za preukázané, že strany sporu uzavreli dňa 9.8.2012 písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola vyhotovená ako formulár určený pre vyšší počet spotrebiteľov. Žalobca vykonáva podnikateľskú činnosť v predmete poskytovanie úverov. Žalovaný je fyzickou osobou, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojej podnikateľskej činnosti, a preto je žalovaného potrebné považovať za spotrebiteľa. Uzatvorením predmetnej zmluvy vznikol medzi žalobcom a žalovaným záväzkovo-právny vzťah, ktorý sa riadi príslušnými ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Na právny vzťah medzi sporovými stranami bolo potrebné aplikovať aj normy spotrebiteľského práva obsiahnuté v Občianskom zákonníku. Po preskúmaní písomného vyhotovenia zmluvy súd zistil, že neobsahuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa mali splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom (§ 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z.). Zákonom stanovené členenie a označenie jednotlivých zložiek úveru nie je svojvoľné. Predstavuje prehľadné vymedzenie, aby sa dlžník ako spotrebiteľ dokázal zorientovať v ponuke a zároveň aby nebolo možné, že si veriteľ bude voči nemu uplatňovať aj nároky, ktoré mu neprislúchajú. Zo zmluvy tak malo byť žalovanému zrejmé, aká časť jednotlivých splátok sa bude zarátavať na istinu a aká na úroky, prípadne iné poplatky, čo však z predloženej zmluvy nevyplýva, keďže sa uvádza len celková výška mesačnej splátky 139,06 €. V polemike po rozhodnutí Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej v zmysle konfliktu vnútroštátnej úpravy so znením Smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere sa súd prvej inštancie priklonil k názoru, že priama aplikácia Smernice v spore bez účasti štátu je vylúčená a ani nepriamy účinok spočívajúci vo výklade vnútroštátneho práva odvolaním sa na ustanovenia Smernice nesmie viesť k výkladu contra legem, inými slovami poprieť explicitné, platné a účinné znenie citovaných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, hoc aj idú nad rámec úpravy Smernicou. Absencia predpísaných náležitostí má v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Podľa predloženej výpisu z účtu žalovaný čerpal peňažné prostriedky vo výške 7.000,- €, pričom povinnosťou žalovaného bolo vrátiť len prostriedky, ktoré mu boli reálne poskytnuté. V zmysle predloženej špecifikácie pohľadávky žalovaný vrátil prostriedky v celkovej výške 3.720,45 €. Súd vzhľadom na všetky uvádzané skutočnosti a vykonané dokazovanie dospel k záveru, že žaloba je dôvodná v časti o zaplatenie 3.279,55 € a vo zvyšku žalobu zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Žalobca si uplatňoval úroky z omeškania od 18.5.2016 v sadzbe o 8 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platnej k prvému dňu omeškania

s plnením peňažného dlhu. Hoci zmluva bola uzavretá pred 1. februárom 2013 a podľa § 10c citovaného nariadenia, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013, podľa názoru súdu toto prechodné ustanovenie je potrebné vykladať tak, že platí iba v tom prípade, ak aj omeškanie nastalo pred 1. februárom 2013 a pokračuje aj po 31. januári 2013, keďže uvedené prechodné ustanovenie obsahuje spojenie „aj za dobu omeškania po 31. januári 2013“ a nie formuláciu aj za omeškanie, ktoré nastalo alebo začalo až po 31. januári 2013. Z uvedeného dôvodu súd žalobcovi priznal úroky z omeškania v sadzbe o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba ECB v prvý deň omeškania a žalobu aj v časti nároku na úroky z omeškania v prevyšujúcej časti zamietol.

1.4. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. V konaní prevládala úspech žalovaného, a preto by mu prislúchal pomerný nárok na náhradu trov konania. Keďže žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to proti prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti určenia výšky úroku z omeškania ako aj proti druhému a tretiemu výroku rozsudku. Dôvodil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o bezúčinnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu absencie rozčlenenia výšky mesačnej splátky na istinu, úroky a iné poplatky, keďže takéto rozčlenenie výšky mesačnej splátky na jednotlivé položky nie je zákonom a ani vyššími súdnymi autoritami vyžadované. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia druhoinštančných súdov, a to rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.2.2016, sp.zn. 17 Co 194/2015, a uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.11.2015, sp.zn. 13 Co 144/2014. Poukázal aj na rozhodnutie tretej komory Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, ktorej predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda (Slovensko) rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným Súdnemu dvoru 2. februára 2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej. Súdny dvor EÚ v Rozsudku zo dňa 9. novembra 2016 prijal záver, že „článok 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať tak, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.“ V zmysle uvedeného bol prijatý záver, že cieľom ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň, v ktorý je splatná každá splátka úveru. Odvolateľ ďalej dôvodil, že Súdny dvor EÚ ďalej v predmetnom rozhodnutí dospel k záveru, že článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice dokonca bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave. Podľa odvolateľa je potrebné, aby súd použil eurokonformný výklad, t.j. výklad v súlade so smernicou, o ktorý sa má vnútroštátny orgán aplikácie práva vždy pokúsiť, aby sa takýmto spôsobom zabezpečil reálny účinok smernice. Malo by sa tak diať bez ohľadu na to, či ustanovenia, ktorých sa výklad týka, majú alebo nemajú priamy účinok. Súd tak mohol použitím eurokonformného výkladu vyplniť medzery vnútroštátneho právneho predpisu ustanoveniami smernice, ktorých interpretáciu zabezpečila tretia komora Súdneho dvora EÚ v rozhodnutí, uvedenom vyššie. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, ktorý v obdobnej právnej veci v súvislosti s výkladom ustanovenia § 9 odseku 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline rozhodol nasledovne: „Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu možno dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa... Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v

číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby. Dovolací súd v súvislosti s tým poznamenáva, že aj v zmysle Rozsudku zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (viď bod 53 Rozsudku). Podrobné informácie o vnútornej skladbe anuitnej splátky podáva veriteľ na žiadosť spotrebiteľa, a to bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy a vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku)... Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z.z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t. j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky."

2.2. Žalobca sa nestotožnil ani s prvoinštančným súdom priznanou výškou úrokovej sadzby úroku z omeškania a na to nadväzujúcim výkladom ustanovenia § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, obsiahnutým v bode 25. napádaného rozsudku. Podľa žalobcu uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v tom zmysle, že aj v tom prípade, ak omeškanie dlžníka nastalo až po 31.1.2013 (a teda mala by sa použiť právna úprava účinná od 1.2.2013), ale záväzkový vzťah vznikol pred účinnosťou novely, t. j. pred 31.1.2013, použije sa na určenie výšky úrokovej sadzby úrokov z omeškania znenie predpisu účinného k 31.1.2013. Poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 vyššie uvedeného nariadenia vlády v znení účinnom do 31.1.2013, podľa ktorého „Výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania peňažného dlhu.“ Uviedol, že základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná od 16.3.2016 bola 0,00 %. V podanej žalobe si uplatňoval nárok na úrok z omeškania od dňa 18.5.2016, teda po 16.3.2016. Práve s poukazom na vyššie uvedené je žalobca toho názoru, že ním uplatnená výška úrokovej sadzby úrokov z omeškania bola v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi a výklad súdu prvej inštancie nezodpovedá doslovnému a logickému zneniu predmetného ustanovenia citovaného nariadenia vlády.

2.3. Odvolateľ uviedol, že v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí vyšších súdnych autorít a s poukazom na to, že ak sa aj súd prvej inštancie chcel odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe, mal v odôvodnení napádaného rozsudku dôkladne odôvodniť tento odklon, sa nestotožňuje s nesprávnym právnym posúdením zisteného skutkového stavu. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch a záväzkom výroku o trovách konania zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

4. Odvolací súd preskúmal vec, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania [§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z.z. účinný od 1.7.2016), ďalej len C.s.p.], túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu možno priznať úspech len čiastočne. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 2. decembra 2020; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch, ktorým žalobu žalobcu vo zvyšku zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C.s.p.) a zmenil v časti výroku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť úrok z omeškania (§ 388 C.s.p.).

5.1. Žalobca sa predmetným žalobným návrhom voči žalovanému domáha zaplatenia sumy 8.427,34 € s príslušenstvom titulom nesplnenia záväzku z úverovej zmluvy.

5.2. V danom spore vykonal súd prvej inštancie všetko navrhované dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel, v časti zamietnutia žaloby, k správny skutkový záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver (okrem výšky úroku z omeškania), keď zmluvu o úvere, na základe ktorej sa žalobca domáha žalovanej sumy, posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. K rovnako správny

záveru dospel súd prvej inštancie, keď konštatoval, že zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným neobsahuje všetky náležitosti požadované ustanovením § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe čiastočne nevyhovelo, súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

5.3. Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné sa stotožniť s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že zákon, platný v čase uzatvorenia prejednávanej zmluvy o úvere neobsahoval ustanovenie, ktoré by *expressis verbis* zakladalo povinnosť poskytovateľov spotrebiteľských úverov do spotrebiteľských zmlúv uvádzať aj podrobné členenie jednotlivých splátok. Účelom náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej úverovej zmluvy (9.8.2012), bolo informovanie spotrebiteľa s cieľom rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky. Takéto rozlíšenie umožňuje spotrebiteľovi zorientovať sa v danej situácii, pretože inak nie je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky. Tieto informácie nie je možné nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, ani keď z iných ustanovení zmluvy vyplýva výška úrokov a poplatkov. Uvedené citované ustanovenie zákona má za cieľ v zrozumiteľnej forme informovať spotrebiteľa, ako bude s jeho splátkou naložené, najmä aká časť úveru bude ňou splatená, okrem odplaty veriteľa. Tieto údaje úverová zmluva uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje, ide teda o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorú zákon sankcionuje bezpoplatkovosťou a bezúročnosťou úveru.

5.4. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. Spotrebiteľ dobromyseľne uzatvára zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník (profesionálne znalý podnikateľ) dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality. Spotrebiteľ sa ocitá vo faktickom nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá realizovala právny úkon s dôverou v určitú, druhou stranou, jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý určoval osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to tie, ktoré sú uvedené v ustanovení § 11 citovaného zákona, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Pre spotrebiteľský úver na rozdiel od úveru bežného, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 9 ods. 1, ods. 2 predpisuje ďalšie formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska formálnych náležitostí ide o písomnú formu, ktorá sa pri bežnom úvere nevyžaduje, obsahové náležitosti sú vymedzené v ustanovení § 9 ods. 2 citovaného zákona. Výklad a aplikácia ustanovenia § 11 citovaného zákona musí byť v súlade so zmyslom a účelom citovaného zákona. Tým, že zákonné dodržanie iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy, ako aj písomnej formy, postihuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

5.5. Z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. vyplýva povinnosť v zmluve o spotrebiteľskom úvere rozdeliť splátku úveru na tri samostatné časti a to splátku istiny, splátku úrokov a splátku iných poplatkov za účelom zabezpečenia dostatku čo najširších informácií pre spotrebiteľa. Zákonodarca s poukazom i na gramatické znenie citovaného ustanovenia výslovne vyžaduje, aby

zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala presné číselné vymedzenie výšky, počtu a termínov splátok osobitne istiny, úrokov a iných poplatkov, pričom absencia tejto náležitosti spôsobuje, že predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Účelom zákonodarcu bolo dosiahnuť, aby dodávateľ bol povinný oboznámiť spotrebiteľa so všetkými relevantnými údajmi potrebnými pre zváženie úveru. Spotrebiteľ musí byť pred uzavretím zmluvy o úvere dôkladne informovaný, pretože na to, aby sa mohol rozhodnúť na základe úplnej znalosti veci, musia sa mu pred uzavretím zmluvy o úvere poskytnúť primerané informácie o podmienkach a nákladoch spojených s úverom a o jeho povinnostiach, ktoré ako spotrebiteľ môže zvážiť. Rozhodne nepostačuje a nie je v súlade s citovaným znením zákona, ak hoci jednoduchou logickou úvahou, či jednoduchým aritmetickým výpočtom, je možné zistiť, že v zmluve stanovená mesačná splátka zahŕňa okrem istiny úverovej splátky aj splátku úrokov a poplatkov (v neznámej výške). Účel sledovaný zákonodarcom by sa tým nedosiahol a zmysel tejto úpravy právnej normy by nebol naplnený. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru nie je svojvoľné, ale predstavujú prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Obsah uvedeného ustanovenia zákona je nepochybný, pričom nie je sporné, že jeho účelom je zabezpečiť pre spotrebiteľa možnosť vykonať si kontrolu splácania úveru z jeho strany v rámci plnenia svojich zmluvných povinností tak, aby takáto možnosť bola zabezpečená vo vzťahu k jednotlivým splátkam a aby mal možnosť kontrolovať stav svojho nesplateného úveru podľa týchto položiek. Konkretizácia celkového počtu splátok so súčasným rozlíšením týchto jednotlivých častí nesporne poskytuje celkový sumár povinností spotrebiteľa z konkrétneho spotrebiteľského úveru.

5.6. K odvolacej námietke žalobcu, že zmluva o úvere obsahuje všetky náležitosti, ktoré zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, keď v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróova), odvolací súd uvádza, že uvedený rozsudok poskytol výklad výlučne smernice, a to článku 10 ods. 2 písm. i/ v spojení s písm. h/, článku 23, keď vyslovil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie a nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva. V citovanom rozsudku Súdny dvor Európskej únie poskytol výklad výlučne smernice, ale nemohol sa vyjadriť, ani sa nevyjadroval, k výkladu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Záver Súdneho dvora Európskej únie uvedený v rozsudku vo veci C-42/15 je vzhľadom na ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. neaplikovateľný, pretože v tomto konkrétnom prípade ide o vnútroštátne právo, t.j. zákon, ktorý nad rámec smernice zakotvil prísnejšie podmienky vo vzťahu k povinným náležitostiam zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na splnenie ktorých je viazané posúdenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je tak iná od požiadavky smernice. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinný do 30.4.2018 uvádzal, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, z čoho je zrejmé, že zákon o spotrebiteľských úveroch ide nad rámec smernice, keď jednoznačne vyžaduje vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov i splátok iných poplatkov. Ak by slovenský zákonodarca chcel vyjadriť to isté, čo požaduje smernica, ktorá obsahuje požiadavku tzv. úplnej harmonizácie (v čl. 22 je upravená úplná harmonizácia ustanovení smernice spočívajúca v tom, že členské štáty pri implementácii smernice nesmeli zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa od ustanovení smernice odchyľujú), je zrejmé, že by použil takú istú terminológiu ako používa smernica. Slovenský zákonodarca takúto terminológiu nepoužil, ale k termínu „splátky“ pridal slová „istiny, úrokov a iných poplatkov“. K výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov Slovenskej republiky, v zmysle ktorej sa má toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, resp. smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami, a preto nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli smernici priamy účinok. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v ustanovení § 11 ods. 1 písm. b/ hovorí o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov v prípade, ak zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/. Výklad zákona nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej

istoty, ktorá je v Civilnom sporovom poriadku vyjadrená v článku 2 ods. 2. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe nieť, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Vzhľadom na jednoznačné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky iných poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, pretože by išlo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem a bola by tak porušená zásada právnej istoty. Z uvedeného vyplýva, že zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to uvádza § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý správne aplikoval súd prvej inštancie, je úver potom potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Prejudiciálne rozsudky Súdného dvora Európskej únie spolu s výkladom práva Európskej únie, ktorý sa v nich nachádza, sú záväzné pre vnútroštátny súd, ktorý prejudiciálnu otázku podal, resp. aj pre súdy, ktoré budú v tej istej veci rozhodovať o opravných prostriedkoch. Pokiaľ súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní ale postupoval v súlade s jednoznačným znením zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorým je pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný, postupoval správne.

5.7. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že mu je známe rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.2.2018, sp.zn. 3 Cdo 146/2017, v ktorom vyslovil právny názor, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Odpoveď na spornú otázku, či je možné považovať spotrebiteľský úver, ktorý bol poskytnutý do 30.4.2018, t.j. do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z., účinný od 1.5.2018, za bezúročný a bez poplatkov, keď neobsahoval členenie splátky spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, doteraz nedala najvyššia súdna autorita, a tak odvolací súd dôvodí, že dané rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci nemožno aplikovať a pri rozhodnutí z neho vychádzať.

5.8. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, považuje poskytnutý úver z dôvodu absencie prehľadnosti výšky istiny, úrokov, úrokov z omeškania a iných poplatkov, za bezúročný a bez poplatkov. Žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 7.000,- €, titulom splatenia úveru žalovaný zaplatil sumu 3.720,45 € a zostalo mu zaplatiť sumu 3.279,55 €, vzhľadom na jeho omeškanie so splatením, spolu s úrokom z omeškania v zákonnej výške. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vyhodnotil nárok žalobcu vzťahujúci sa k zvyšku žalobného nároku za nedôvodný.

5.9. Odvolací súd sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, týkajúcim sa výkladu ustanovenia § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. Toto prechodné ustanovenie nariadenia určuje, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013. Podľa názoru odvolacieho súdu správne namietal odvolateľ, že z logického výkladu znenia predmetného ustanovenia citovaného nariadenia vlády vyplýva, že ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, potom pre výšku úrokov platia predpisy účinné k 31.1.2013 aj za dobu omeškania po 31.1.2013. V prejednávanom prípade záväzkový vzťah vznikol dňa 9.8.2012, teda pred 1.2.2013. Podľa § 3 ods. 1 citovaného nariadenia vlády v znení účinnom do 31. januára 2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania, teda k 18.5.2016, od ktorého dátumu si žalobca úrok z omeškania uplatňoval, bola 0,00 %, zvýšená o 8 percentuálnych bodov, predstavuje úrok z omeškania vo výške 8,00 %. Keďže úrok z omeškania vo výške 5,00 %, ktorý priznal žalobcovi súd prvej inštancie, vychádza, podľa názoru odvolacieho súdu, z nesprávneho právneho záveru súdu prvej inštancie, odvolací súd v tejto časti rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil (§ 388 C.s.p.) a priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,00 % z priznanej istiny.

5.10. Odvolateľ podal odvolanie aj proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania ako závislému výroku. Odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok aj vo výroku o náhrade trov konania, keďže ho, vzhľadom na prevládajúci úspech žalovaného v spore považoval za vecne správny, pričom žalovaný proti rozsudku vo výroku o trovách konania odvolanie nepodal.

6. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech (úspech žalobcu v odvolacom konaní odvolací súd považoval za nepatrný, vzťahujúci sa len k nevyčísľiteľnému príslušenstvu pohľadávky), priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).